

เทศน์เช้า วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม สัจธรรม สัจธรรมเป็นความจริงนะ แต่เราเกิดมาในโลกสมมุติ เวลาเกิดในโลกสมมุติ คูลิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นพระโพธิสัตว์ๆ เกิดในโลกสมมุติไง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมตามความเป็นจริง นั้นนะสัจธรรมของแท้ ของแท้ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายไง

วันนี้วันสำคัญของชาติ วันนี้เป็นวันชาติ วันชาติ วันชาติคือวันบ้านของเรา เพราะเราเป็นคนชาติไทย เราอยู่ในชาตินี้ ฉะนั้น เราอยู่ในบ้านของเรา บ้านของเรามั่นคงยั่งยืนมาได้เพราะด้วยผู้นำที่ดี เพราะผู้นำที่ดี ผู้นำที่ส่งเสริมที่ดีทำให้ชาติมั่นคง ถ้าชาติมั่นคงแล้วความเป็นอยู่ของเราราบรื่น ชั่วอายุขัยของเราเราได้เห็นชาติต่างๆ ที่ล่มสลายไปแล้วต้องฟื้นฟูกันใหม่ๆ

ของเราภูมิใจกันมาก คนไทยภูมิใจมากนะ ชาติไทยนี้ไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร ภูมิใจมากๆ เพราะผู้นำที่ดีไง เพราะผู้นำที่ดีทำให้เรา เพราะชาติมั่นคง สังคมร่มเย็นเป็นสุข เราจะมีโอกาสทำมาหากินนะ เราไม่ต้องเดือดเนื้อร้อนใจนะ

เวลาบ้านแตกสาแหรกขาดมีแต่ความทุกข์ความยาก เอาตรงนี้มาเทียบ เทียบถึงเวลาความทุกข์ ความยาก บ้านแตกสาแหรกขาด เขามีความทุกข์แค่ไหน เวลาพลัดพรากจากกันมันมีแต่ความทุกข์ระทมทั้งนั้นนะ แล้วสิ่งที่รักสิ่งที่หวังยิ่งจากไปยิ่งมีความทุกข์ แต่เราประกันได้เลย เพราะความมั่นคงของชาติทำให้ชีวิตเรามั่นคง วันชาติๆ เราควรภูมิใจ

แล้วภูมิใจประสาเรา ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีโลกกับธรรม ถ้าร่างกายเราก็มีกายกับใจๆ ไง เวลาคนไปท่องเที่ยวมาจากต่างประเทศ ชาตินั้นเจริญ ชาตินั้นเจริญทั้งนั้นนะ มันไม่เคยเห็นว่าบ้านเราเจริญเลย แต่บ้านเราเจริญ มันเจริญที่ไหนละ

ถ้าพระพุทธศาสนานะ ถ้าพระพุทธศาสนาสอนเรื่องของหัวใจ เรื่องของความสุขความทุกข์ในหัวใจนี้ไง ถ้าเรื่องของความสุขความทุกข์ในหัวใจ

เวลาการท่องเที่ยวๆ เขายกให้เป็นเบอร์หนึ่งเลยนะ กรุงเทพมหานคร เป็นนครอันดับหนึ่งของโลก ใครๆ ก็อยากจะมาสักครั้งหนึ่งในชีวิต แต่เราก็ก็นั่งมองกันนะ มองว่าวัตถุเจริญๆ ใด

เวลานักวิชาการจะน้อยเนื้อต่ำใจทั้งนั้นนะว่าชาติของเราไม่เท่าทันเขา ชาติของเราไม่เจริญเหมือนเขา เวลาเจริญเหมือนเขา เจริญเหมือนเขาก็เจริญทางวัตถุ เจริญทางวัตถุต้องมีการแข่งขัน คือหัวใจจะไม่ร่วมเย็นเป็นสุขเหมือนเรา ว่าอย่างนั้นเลย

แต่ถ้าหัวใจร่วมเย็นเป็นสุข คำว่า “ร่วมเย็นเป็นสุข” เราจะมีสิ่งใด ลึนกับพื้นมันกระทบกระทั่งกันเป็นเรื่องธรรมดา แต่เรื่องธรรมดามันก็มีพหูสังคม สังคมแตกต่างกันมากหลายในกรุงเทพมหานคร ทุกคนก็อยากจะมาสักหนหนึ่ง มาเห็นแล้วมีแต่สยามเมืองยิ้มๆ

ความดีของเราๆ ความดีของเราด้วยศาสนาขัดเกล้าหัวใจของเราใจ ด้วยพ่อแม่ปู่ย่าตายายสั่งสอนลูกของเราใจ ในปัจจุบันนี้เราก็ก็น่าจะไปเจริญกับเขา พอต้องการเจริญกับเขา ครอบครัวยกก็ครอบครัวย้าย ต่างคนต่างอยู่ พอต่างคนต่างอยู่ ความผูกพันก็น้อยลงไป พอค่อยลงไป เราอยากเจริญใจ เราอยากเจริญ เจริญแบบเขาใจ

แล้วเจริญแบบเขา คนไทยเวลาประชุมกันแล้ว พอประชุมเสร็จแล้วไม่เคยทำอะไรเลย เลิกเลยแล้วเวลาทำคุณงามความดีก็ขอให้ถ่ายรูป ถ่ายรูปเสร็จแล้วบ้านใครบ้านมัน ประชุมอะไรไม่เคยทำสักอย่าง ทำอะไรไม่มีอะไรประสบความสำเร็จสักอย่าง

แต่เพราะเราเกิดในประเทศอันสมควร เกิดในประเทศที่อุดมสมบูรณ์ เกิดในประเทศที่ไปไหนก็มีแต่แหล่งอาหาร เราเกิดอย่างนี้เราสบายกันเคยใจ เราสบายกันเคย เรามีความสุขกันเคย พอมีความสุขกันเคยแล้วเวลาเห็นประเทศเขาเจริญ ไปเที่ยวไหนมาที่ประเทศเขาเจริญ

เจริญเพราะว่าทรัพยากรมนุษย์ ถ้ามีการศึกษา มีความรับผิดชอบ มีการกระทำ ปัญญาของเขา เขาวัดกันที่คนนะ ในสมัยต่อไปเขาวัดกันที่คน คนที่มีคุณภาพ

คนที่มีคุณภาพ ถ้าคุณภาพทางธรรมๆ ถ้าคุณภาพทางธรรม มีศีลมีธรรมในหัวใจ จิตใจเราเป็นสาธารณะ จิตใจที่เป็นสาธารณะ จิตใจที่คิดเรื่องสาธารณะก่อน คิดถึงสังคมก่อนๆ ถ้าเราคิดอย่างนี้ก่อน เราคิดอย่างนี้ก่อน มันก็ไม่ย้อนกลับมากัดหัวใจเรานะ

ถ้ามันจะย้อนกลับมา ก็เสียดั้นหาความทะยานอยากย้อนมากัดหัวใจเรานะ นี่ก็ไม่ได้ นู่นก็ไม่ได้ เราไม่ได้อะไรเลย คนอื่น ได้หมดเลย มันกัดหัวใจเราแล้วเราเจ็บอยู่คนเดียว

คนถ้าน้อยใจเสียใจมันจะรำพันรำพึงในหัวใจอยู่คนเดียว ในหัวใจของเขา แต่คนที่เขามีจิตใจเป็นสาธารณะนะ เขายิ้มแย้มแจ่มใส เขาเสียสละอะไรไป เขาทำอะไรแล้วเขาชื่นบาน เขาแจ่มใส เขาพอใจใจ มันไม่เห็นเราเสียเปรียบเลย ไม่เห็นว่าเราแพ้คนอื่นเลย

แต่ถ้ามันเป็นกิเลส มันกัดหัวใจนะ นู่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ เราเสียเปรียบไปทุกอย่างเลย แล้วมันก็มาตรอมใจใจ มันตรอมในหัวใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเข้ามาที่นี้ใจ ที่เรามาวัดมาวากัน เรามาเสียสละทานๆ เรามีกำลัง เราเสียสละได้ เราปรารถนาให้คนมีความสุข เราปรารถนาให้สังคมร่มเย็นเป็นสุข เราปรารถนาไปทั้งนั้นนะ ถ้าเราปรารถนานะ

พอมีความสุขแล้วมันย้อนกลับมา บ้านเรามันคง ของก็ไม่หาย ญาติพี่น้องลูกหลานก็ปลอดภัย นี่เวลาเราทำคุณงามความดีมันย้อนกลับมาเราหมดเลย มันย้อนมาบ้านของเรา บ้านของเราเปิดประตูทิ้งไว้ ไม่มีใครมาลักของ

ถ้ามันมีแต่การเห็นแก่ตัวกัน ทำลายกัน บ้านของเราก็ระแวง ทำสิ่งใดก็ขาดตกบกพร่อง ละล้าละล้งๆ ทำอะไรก็ไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันสักอย่างหนึ่ง ถ้ามันเป็นความจริง ความจริงอย่างนี้

เราจะบอกว่าเราเห็นบุญคุณใจ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดทำดี ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

วันนี้วันชาติฯ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ท่านก็ล่วงไปแล้ว เวลาทั้งชีวิตของท่าน ท่านทำคุณงามความดีขนาดไหน ทำงานมากกว่าเราทุกๆ คน เป็นผู้นำที่ดี แล้วผู้นำปิดทองหลังพระ ไม่ต้องการให้ใครมานับถือทั้งสิ้น เพราะไม่ต้องการให้ใครมานับถือทั้งสิ้น เราถึงเห็นคุณงามความดี เพราะมันรับรู้กันที่หัวใจใจ ถ้าหัวใจสะท้อนใจทั้งนั้นนะ

ของรักของสงวนของเราพลัดพรากจากไป แต่มันก็เป็นความจริง มันเป็นความจริงนะ ชีวิตนี้มี การพลัดพรากเป็นที่สุด แล้วเวลาเราเกิดมา ลูกเราเกิดมาแล้วเกิดมาด้วยบุญกุศลนะ

การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ ทรัพย์สมบัติที่มีคุณค่าต่างๆ ในโลกนี้เพราะมีชีวิตนี้ เพราะมีชีวิตนี้ สมบัติทั้งหมดถึงเป็นของเรา คุณงามความดีที่เราทำก็เป็นของเรา ถ้าความชั่วที่เราทำก็เป็นของเรา ความชั่วที่เราทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

แล้วเวลาทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว สิ่งใดที่เป็นต้นเหตุล่ะ ต้นเหตุก็คือกิเลสต้นหาความทะยานอยากของคน แล้วถ้ามันเป็นคุณงามความดีล่ะ ก็ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ทำไมต้องเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยล่ะ ทำไมไม่เป็นของเราล่ะ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนา มาดูสิ พระเวสสันดร เราเคยเป็นพระเวสสันดร เราเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ สละทั้งนั้น สละไปเพื่อหวังโมกขธรรม พอหวังโมกขธรรม สิ่งต่างๆ ที่ขัดเกลากิเลสของตน

การขัดเกลา การขัดเกลากิเลสต้นหาความทะยานอยากในหัวใจมันแสนทุกข์แสนยาก เพราะมันไม่มีใครเคยรู้ ไม่มีใครเคยเห็น ไม่มีใครเคยทำได้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำได้แล้วถึงเกิดพระพุทธศาสนาไป

เวลาเกิดพระพุทธ พระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระพุทธ พระธรรม รัตนะสอง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ ขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม รัตนะของเราพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์คือสิทธิของมนุษย์ สัตบุรุษที่เห็นภัยในวัฏสงสาร มาบวชเป็นพระแล้วพยายามฝึกหัดๆ ของเราขึ้นมาไป

ถ้าเป็นวันชาติ วันชาติเราคิดถึงชาติของเรา แต่ถ้าเป็นพระพุทธศาสนา วันวิสาขบูชาเป็นวันเกิดวันตรัสรู้ วันปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้วเรายังเคารพบูชากันอยู่เลยนะ ความดีที่มันตกย่ำลงไปพระพุทธศาสนา ความดีที่ตกย่ำในหัวใจของเราชาวพุทธ ทำดีต้องได้คืออย่างนี้ เราทำคุณงามความดีของเราๆ

แล้วทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีทิ้งเหว ทำคุณงามความดีแล้วไม่ต้องปรารถนาความดีอะไรทั้งสิ้น เพราะความดีมันเป็นความดีในตัวของมันเอง ดีมันคือดี ชั่วมันคือชั่ว ใครจะส่งเสริม ใครจะติฉินนินทาเท่าไร มันเป็นโลกธรรม ๘ มันเรื่องข้างนอกทั้งนั้นนะ ทำดีไม่ต้อง

ให้ใครมาอมรับ ทำความดีไม่ต้องให้ใครมาปรารณา ไม่ต้อง ถ้าต้องแล้วทุกข์ ทุกคนบ่น ทำดีแล้ว ไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี

ไอ้โฮ! หลวงปู่มนัสนะ หลวงปู่มนัสนะเวลาท่านไปอยู่กับมูเซอ เวลาท่านรุดงค์ไปก็ปรารณาเผยแผ่ธรรมนั้นแหละ ปรารณาจะเอาหัวใจของสัตว์โลก ไปถึงแล้วเขาเข้าใจผิด เขาว่า เสือเย็น อย่าเข้าไปใกล้ล่ะ

ท่านเดินจงกรม ท่านพยายามหาอาหารเพื่อให้ตกบาตรเพื่อให้พอดำรงชีพ ๖ เดือน ฝนตก แดดออกขนาดไหนนะ ท่านอยู่กลางฝนกลางแดดอย่างนั้นนะ แล้วเวลาไปกับลูกศิษย์ ลูกศิษย์บอก “ไปเถอะ เราอยู่ที่นี้มันไม่ปลอดภัย”

หลวงปู่มนัสนะท่านพูดอย่างนี้ “เราไปจากที่นี่ไม่ได้ ถ้าเราไปจากที่นี่ หมู่บ้านนี้ทั้งหมู่บ้านเลย ตายแล้วเขาจะมีเวรกรรมของเขา” เพราะเขาติณนินทาหลวงปู่มนัสนะ

ท่านบอกว่า “เรายังไม่ไปจากที่นี่ไม่ได้ ถ้าเรายังแก้ไขความรู้สึกของเขา ความคิดของเขาไม่ได้ เราจะไม่ไปจากที่นี่”

เดินจงกรมอยู่อย่างนั้นนะ เขาก็เข้าใจผิดอยู่อย่างนั้นนะ เขาคนมาเฝ้าๆ จนถึงที่สุดเวลาเขามีคนฉลาดใจ เขาบอกว่า “ไม่เห็นทำอะไรเลย วันๆ เห็นเดินไปเดินมา ว่าเป็นเสือเย็นๆ จะมาขู่เหย้าทำลายให้หมู่บ้านแตกแยก มันก็ไม่ใช่เป็นอย่างนั้นหรอก ท่านต้องมีอะไรของท่าน ให้เข้าไปถามท่าน”

พอเข้าไปคุยกับท่าน ท่านบอกว่าท่านไม่ได้เป็นอะไรทั้งสิ้น ท่านเป็นศากยบุตร เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นสมณะ ท่านมาหาที่สังควิเวก แล้วเดินจงกรมอยู่

เดินจงกรมอยู่ทำอะไรนะ

เดินจงกรมอยู่ก็หาพุทโธ พุทโธของเราหายไป แล้วชาวบ้านจะช่วยหาได้ไหม ไอ้โฮ! ถ้าชาวบ้านช่วยหาสิ่งดีใหญ่เลย มันจะได้เจอ ได้เร็วขึ้น

ชาวบ้านก็มาหัดพุทโธๆ จนมันสว่างกลางหัวใจนะ “พุทโธตุ้ไม่หาย พุทโธชาวบ้านทั้งหมู่บ้านต่างหากที่มันไม่มี”

นี่เวลามันรู้ขึ้นมา โอ้โฮ! มันสังเวชนะ พอสังเวช อู้ฮู! ที่นี้มากกราบท่าน อุบัติฐากท่าน โอ้โฮ!
พระอะไรก็ไม่รู้อยู่กับแบบ โคนไม้ อยู่กับแบบที่กัณดาร เขาอยู่กับได้อย่างไร เวลามันเข้าใจแล้วมันเป็น
อีกเรื่องหนึ่งเลยละ

ท่านทำให้ ท่านรักษาให้ เวลาทำถึงที่สุดแล้วชาวบ้านเขารักใคร่มาก สุดท้ายต้องจากแล้ว เห็น
ใหม่ ตอนแรกลูกศิษย์ชวนบอกให้ต้องไปเถอะ หมู่บ้านนี้เขาเข้าใจเราผิด

หลวงปู่มันบอกไปไม่ได้ ถ้าไปแล้ว ถ้าพวกนี้สิ้นอายุขัยไปนะ ตกนรกกันไปหมด ต้องแก้ไข
เขาก่อน ทรมาณอยู่อย่างนั้นนะ นี่ทำดีทิ้งเหวๆ

เราบอกทำดีแล้วไม่ได้ดีๆ ท่านก็ทำคุณงามความดีเพื่อชาวบ้านทั้งหมดเลย แล้วทำดีด้วย
ฝ่าเท้าของท่าน ด้วยการเดินจงกรม ด้วยการนั่งสมาธิภาวนา พอเขารู้เขาเห็นจริงเข้า ถึงเวลาต้องจาก ถึงเวลา
ท่านต้องจากแล้ว ท่านเผยแผ่ธรรมไป ชาวบ้านบอกว่า ขอไว้ก่อนได้ไหม อยู่ที่นี้ถ้าผู้เป็นอะไรไป
ชาวบ้านทำให้ได้หมด ชีวิตทั้งหมดก็ให้ได้ทั้งนั้นนะ อู้ฮู! รักเคารพขนาดนั้นนะ

ต้องไปๆ เวลาต้องไปนะ

ถ้าผู้ตายก็จะเผาให้ ผู้ตายทำให้ได้หมด

แต่ต้องไปๆ เพราะไปของท่าน ท่านไม่ติดคนที่พยายามทอาฆาต เวลาคนรักผูกพันขนาดนั้น
ขอร้องด้วยความรำพึงรำพันขนาดนั้น ท่านก็ต้องไปของท่าน

นี่ความจริงท่านทำคุณงามความดี ไม่ติดทั้งดีและชั่ว ไม่ติดใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ติดในทำคุณงามความ
ดีๆ ความดีอย่างนั้นทำความดีแล้วมันสะอาดบริสุทธิ์ใจ

แต่ของเราเราบ่นกันทุกวัน ทำดีไม่ได้ดี ทำชั่วมันเต็มหัวใจของเรา ทำดีแล้วไม่ได้ดีๆ

ทำดีทิ้งเหว ทำดีไม่ปรารถนาสิ่งตอบแทนๆ ไม่ปรารถนาสิ่งตอบแทนนั้นนะสุดยอด เราทำของ
เรา มันเป็นผลของเราอยู่แล้ว ทำของเรา

มาวัดมาวามาเสียดลันทาน ด้วยระลึกถึงวันนี้วันสำคัญ วันสำคัญวันเฉลิมพระชนมพรรษา
แล้วระลึกถึงท่านๆ ระลึกถึงในหลวง แต่ทำประโยชน์ มาทำงานเป็นของใคร ก็เป็นของเรา บุญเป็นของ

ใคร ก็บุญเป็นของเรา ถ้าเป็นของเรา เราก็อุทิศให้ท่านๆ ท่านบอกไม่ต้องหอรอก ของท่านเหลือล้น ของท่านเต็มไปหมด ไอ้เราก็ทำ สุดท้ายเราก็ทำเพื่อเรานี้แหละ

นี่ไง เวลาว่าทำดีแล้วไม่ได้ดีๆ แต่เวลาเราทำแล้วเราก็ทำเพื่อเรา ทำแล้วเราก็พอใจใช้ใหม่ พอใจเพราะอะไร เรารู้จักบุญคุณไง เรารู้จักสถานที่ไง กตัญญูกตเวทีเป็นเครื่องหมายของคนดีใช้ใหม่ ชีวิตของเราราบรื่นมา

คำว่า “ราบรื่น” ไอ้คนที่มันมักมากอยากใหญ่ ที่มันว่าไม่สมความปรารถนา นั้นมันกิเลส ตัณหาความทะยานอยากมันล้นฝุ้ง ไม่มีวันพอหอรอก ให้โลกอีก ๓ โลก มันยังไม่พอมันเลย กิเลสมันคิดของมันไปตลอด

แล้วเวลาใช้สอยก็ใช้สอยแค่ปัจจัย ๔ เท่านั้นนะ ถ้าคนที่มีสติปัญญา เขาจะร่ำรวยมหาศาล ขนาดไหนนะ เขาแสวงหาสิ่งใดมาแล้ว พอใช้สอยของเขาแล้ว เขาจะสละเพื่อประโยชน์กับเขาๆ เขาทำเพื่อประโยชน์กับโลก นั่นนะหัวใจเขายิ่งใหญ่ เขาเกิดบารมีธรรมในใจของเขา

เราก็ปรารถนาอย่างนั้นไง แล้วเราปรารถนาอย่างนั้น เราต้องเข้ามาขัดขอบของกิเลสไว้ไม่ให้มันดันออกมาไง ถ้าไม่ดันออกมา ให้คิดบวก คิดคุณงามความดีไง คิดถึงสาธารณประโยชน์ไง คิดถึงสังคมไง คิดถึงสิ่งรอบข้างไง เราทำเพื่อประโยชน์กับเราๆ นี้เกิดอำนาจวาสนาบารมี ถ้าเกิดอำนาจวาสนาบารมีขึ้นมา ทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จ

เวลาทำประสบความสำเร็จ เห็นไหม เวลาหลงตา เวลาบวชแล้วท่านศึกษารมมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากไปสวรรค์ พอศึกษาละเอียดเข้าไป อู้ฮู! อยากไปพรหม พรหมมันดีกว่า พอศึกษาไป โอ้ย! มันต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ อยากสิ้นกิเลส

นี่ก็เหมือนกัน เราทำดีทั้งเหวๆ มันพัฒนาขึ้นไป เราทำคุณงามความดีของเรา เราทำคุณงามความดี ความดียิ่งกว่านี้ยังมีอยู่ มันต้องพัฒนาของมันขึ้นไปไง หัวใจของเรา ถ้าเราเห็นภัยในวัฏสงสาร

การกระทำของเราเนะ หน้าที่การงานของเรา เราทำเพื่อชีวิตนี้ คนเกิดมามันต้องมีหน้าที่การงาน แล้วหน้าที่การงาน จิตใจที่มันประเสริฐกว่าการงานนั้น จิตใจเหนือกว่าไง แล้วงานนั้นมันก็เลยกลายเป็นงานเล็กน้อย กลายเป็นงานเบาๆ

แต่ถ้าจิตใจมันต่ำต้อยนะ โอ้โฮ! งานนั้นมันยิ่งใหญ่ งานนั้นมันหนักมาก งานนั้นมันจะบีบชีวิตของเรา มันทุกข์ไปหมด ถ้าจิตใจมันไม่เป็นธรรม มันจะทุกข์ไปหมดเลย ถ้าจิตใจที่เป็นธรรมๆ เราทำสิ่งใดด้วยความปรารถนาดี ด้วยคุณงามความดีของเรา ถ้าคุณงามความดีของเรา คุณงามความดีก็เพื่อความดีนี้

แล้วความดี ถ้าเห็นภัยในวัฏสงสาร เราออกมาประพฤติปฏิบัติกัน ถ้าออกประพฤติปฏิบัติกัน วันนี้วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ถ้าเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาคือวันวิสาขบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน ๒,๐๐๐ กว่าปีฯ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต

ถ้าจิตสงบแล้วเห็นพุทโธ พุทโธคือพุทระ พุทระคือจิตที่ฟ่องแผ้ว จิตที่ฟ่องแผ้ว ความเป็นสัมมาสมาธิก็มหัศจรรย์ขนาดนี้แล้ว สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วถ้าใช้ปัญญาขึ้นมา เกิดมรรคเกิดผล

จิตสงบแล้ว จิตสงบก็มีความสุขแล้ว ถ้าคนไม่มีอำนาจวาสนาบารมี จิตสงบ “อ้อ! นิพพานเป็นเช่นนี้เอง”... ไร้สาระ นิพพานลองชิม นิพพานทดสอบ กิเลสมันหลอกทั้งนั้น

แต่ถ้าเอาจริงๆ ขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันเกิดมรรคเกิดผล เกิดปัญญาขึ้นมา โอ้โฮ! เวลาปัญญามันหมุนไป มรรคมันหมุนไป ธรรมจักรๆ

พระพุทธศาสนาสิ่งที่มีค่า ธรรมจักรที่เขาทำเป็นสัญลักษณ์ ล้อที่มันเคลื่อนไป แล้วจักรนี้มันเคลื่อนไปแล้ว มรรคผล อาสวักขยญาณเกิดในใจของเจ้าชายสิทธัตถะ ชำระล้างกิเลสในใจของเจ้าชายสิทธัตถะจนตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเคลื่อนไปคือมันจบแล้วไง พอมันจบแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศธรรมจักรๆ

เวลาเทวดาส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป จักรนี้ได้เคลื่อนแล้ว ย้อนกลับอีกไม่ได้ มันย้อนกลับอีกไม่ได้เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ไปแล้ว ฆ่ากิเลสตายในใจไปแล้ว แล้วมาแสดงธรรมๆ

เวลาจักร ที่เราเคารพบูชาในพระพุทธศาสนา มันก็มีเรื่องของธรรมจักรที่เป็นสัญลักษณ์ๆ แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วเป็นความจริงขึ้นมา จักรอันนี้มันขึ้นมา ปัญญา มันเกิดขึ้นมา เราจะเกิด

ความมหัศจรรย์ เราจะมหัศจรรย์ตัวเราเอง โอ้โฮ! ทำไมคิดได้ขนาดนี้ ทำไมมันประเสริฐขนาดนี้ ทำไมมหัศจรรย์ขนาดนี้ จนเทวดาต้องมาฟังธรรม ฟังธรรมๆ เพราะเทวดา อินทร์ พรหมก็ไม่เคยเจออย่างนี้ ไม่มีใครเคยรู้เคยเห็น เวลามันเป็นจริงขึ้นมา มันเป็นจริงขึ้นมาในใจของเรา เพราะเราปฏิบัตินี้ไง

ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา ถ้าทำที่นี้ขึ้นมา ถ้ามันสำคัญ สำคัญในหัวใจของเรา ไม่มีกาลไม่มีเวลา ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นตรัสรู้ขึ้นมาแล้วก็เป็นธรรมเหมือนกัน แล้วถ้าเราปฏิบัติเดี๋ยวนี้ก็เป็นเดี๋ยวนี้ ถ้าเราทำความสงบเดี๋ยวนี้ก็ได้เดี๋ยวนี้ ถ้าเราทำความเป็นจริงขึ้นมาจะเป็นในหัวใจของเรา นี่สังฆธรรม

วันสำคัญของชาติ ในหลวงท่านก็สิ้นพระชนม์ไปแล้ว แต่มันก็เป็นมรดกตกทอดของชาติ แล้วเราก็เกิดในชาตินี้ บ้านของเรา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ เราก็พยายามทำพุทธะของเราให้มันเจริญงอกงามขึ้นมา เราได้ทั้งหมดไง เราได้ทั้งโลกด้วย ได้ทั้งธรรมด้วย ได้ทั้งชีวิตด้วย ได้ทั้งคุณธรรมในใจด้วย ได้ประโยชน์กับชีวิตนี้ด้วยถ้าเรามีสติปัญญา เอวัง